

Wegwijzers in de mist

Wegwijzers in de mist

Paul Dunki Jacobs

www.bravenewbook.nl

Wegwijzers in de mist. Voor het eerst verschenen in 2021,

Schrijver: Paul Dunki Jacobs
Coverontwerp: Paul Dunki Jacobs
ISBN: 9789464351835
© Paul Dunki Jacobs

Eerder verschenen titels van de schrijver

Appelflappen en Alcoholvrij Bier,
Mijn debuutboek, 2013

Het grote avontuur van Maudje en Bubbels. De sneeuwpop
Kinderboek, 2013

Boek 17
Mijn tweede debuutboek, 2015

En het antwoord is nee
Mijn bijdrage aan een kunstexpositie, 2015

Maudje en Bubbels vliegen naar de maan
Kinderboek, 2016

Het ongeloveloze avontuur van het miniminipuntje
Mijn derde debuutboek. Je ziet het, ik debuteer graag, 2016

*Ik heb altijd gedacht dat auralezen iets was voor gezellige huisvrouwen
die iets verder wilden dan een breipatroontje,*
Mijn 7de boek, 2016

Harre Dunn-Key, Politie Amsterdam
Mijn eerste (en vermoedelijk) laatste roman. Wat een klus was dit, 2017

Een mooi boekje over de dood
Geschreven voor iemand die een begrafenisonderneming wilde starten.
Helaas overleed de onderneming voor het boekje af was, 2017

Paul in Ederveen
Over mijn belevenissen in Ederveen en omstreken, 2018

hello cross fire
Ik moest en zou iets in het Engels schrijven, 2018

Dirk
Een boek over een goede vriend van me, die Sam heette, 2019

Dichtbundels

Een bloem heet soms cycloam, 2017

Elektromagnetisme Trouwens, 2017

Ik ben de naam van deze bundel vergeten, 2017

Kom gerust eens langs, 2019

Chocolade in de nacht, 2020

VOORWOORD

Je zult het zonder voorwoord moeten stellen. Als je zo'n prolegomena toch belangrijk vindt, dan mag je er natuurlijk zelf een schrijven. Ik ben benieuwd wat je ervan maakt.

Mooie groet, Paul

ps Dit woord, prolegomena, kom je tegen als je *voorwoord* googelt op *synoniemen*. 'Tsjonge', dacht ik, 'ben ik van mijn leeftijd, heb ik nog nooit van dit rare woord gehoord.' Nooit te oud om te leren, dus.

Zo kan het gaan tegenwoordig, met het internet. Het is een zeer leerzaam stukje gereedschap.

Belangrijk is wel dat je de zin van de onzin weet te scheiden. Een geenszins eenvoudige opdracht, zeker niet met al het nepnieuws dat voor echt wil doorgaan.

Maar goed, dit houdt je scherp en nieuwsgierig, en dat zijn geen slechte eigenschappen.

Het rustig *observeren* van het nieuws, in plaats van haastig consumeren en onmiddellijk reageren, is een heel goede oefening. Je creëert hiermee een bevrijdende afstand tussen de consumptie en de consument.

Wanneer je dit *observerend kijken*, langs de paar richtlijnen die in dit boek staan, meeneemt naar al je activiteiten in het leven, is dit een eerste goede stap op weg naar je Ware Zelf. Deze heeft weinig te maken met je Dagelijkse Zelf, waarvan we voortdurend denken dat we deze zijn.

Dit alles klinkt een beetje arrogant ... zo van, ik zal jullie eens vertellen hoe het zit. Maar zo bedoel ik het natuurlijk wel. Haha. Geintje. Uiteraard bepaal jij zelf hoe jij je leven invult.

Het is een lastige exercitie, dit observeren zonder oordelen, dat wel.

Maar verdergaan met altijd en alleen je Dagelijkse Zelf is nog veel lastiger. Dit is mateloos ploeteren, dit is eindeloos rondjes draaien rond meer-van-hetzelfde, terwijl je tegelijkertijd, met elk nieuw rondje, een andere uitkomst verwacht.

Dit is dé definitie van gekte. Zei iemand ooit.

Zo, nu is er toch zomaar iets dat op een voorwoord lijkt. Sorry.

Wegwijzers in de mist.

Al dat gedoe om God met een Hoofdletter te schrijven, of hem te benoemen met De Heere, is niet iets voor mij. Stel dat hij bestaat en dat je in hem gelooft, waarom zou je hem dan ver bij je vandaan willen houden, ergens hoog boven de witte wolkjes? Waarom zou je op je knieën moeten om hem iets te vragen? Waarom zou je hem willen vrezen?

God vertelde me laatst: 'Ik sta zo dicht bij je, dat je wel heel goed moet kijken om een verschil tussen ons te zien.'

'Aha', dacht ik, 'zo zit dat dus.'

Hij vertelde me ook dat hij geen *hij* is, ook geen *zij*, maar een hij én een zij, in perfecte balans en harmonie. 'Zie me als jouw vader en jouw moeder, die het allerbeste met je voorhebben.'

Nieuwsgierig als ik ben naar hoe het allemaal in elkaar steekt, zit ik graag naast god op een bankje om hem vragen te stellen. Zij dolt me dan een beetje om mijn foute inschattingen van de problemen en de oplossingen. Maar ondertussen leer ik een hoop over waaruit ik en het hele circus om mij heen tevoorschijn gekomen is. Wat ik geleerd heb is dat god mijn grote vriend is.

Misschien denk je dat je na het lezen van deze inleidende regels een idee hebt gekregen over hoe dit boekje verder gaat. Ik denk dat je er naast zit.

Laten we eerst eens naar onze huidige wereld te kijken. Maak jij je zorgen? Waar denk jij dat het heen gaat? Gaan we door met waar we al eeuwen mee bezig zijn? Met economische voor- en tegenspoed, met oorlogen en vrede, met slechte mensen en helden? Blijven we worstelen met armoede, ziekte en welzijn, met natuurrampen, vervuiling en misoogsten?

Ikzelf denk van niet. Waarom ik dit denk? Omdat dit aanmodderen is. Het gaat niet echt ergens heen. We hebben kans na kans gekregen om van onze planeet iets moois te maken, maar we hebben het nog steeds niet voor elkaar. Op een gegeven moment is de maat vol en dan krijg je geen kansen meer.

Ho, ho, denk je nu misschien. We zijn toch ontegenzeggelijk gegroeid. De wereld staat er op vele fronten beter voor dan bijvoorbeeld duizend jaar geleden. Kijk maar naar de cijfers voor armoede, kindersterfte, analfabetisme, honger, het aantal doden door natuurrampen en gewelddconflicten. Deze zijn nog nooit zo laag geweest als nu. Ook geven cijfers van de Verenigde Naties aan dat de groei van de wereldbevolking niet

eindeloos zal toenemen. Tegen het einde van deze eeuw zal deze afvlakken en op 11 tot 12 miljard blijven steken en met een beetje passen en meten is dit wel te doen. Als we voortgaan met al deze verbeteringen, totdat onze planeet echt een fijne plek is voor iedereen, dan komt het goed, toch?

Desondanks zeg ik, nee. Om de simpele reden dat het te langzaam gaat. We blijven te lang hangen in ons huidige menselijke bewustzijn en het hiermee gepaard gaande ego-gerichte-handelen. We hebben heel lang onze gang mogen gaan, maar we groeien nu snel toe naar een moment van onherstelbare schade. Onze planeet kan en wil dit eenvoudigweg niet langer accepteren. Het klimaat, de ontbossing, de enorme vervuiling, het leegvissen van de oceanen, het uitmergelen van landbouwgronden, het uitputten van allerlei grondstoffen, het gaat allemaal naar behoorlijk kritieke waarden. En dan heb ik het niet eens over de manier waarop wij mensen met elkaar omgaan.

Om zich te beschermen is onze aarde nu snel haar trillingsfrequentie aan het verhogen en alles en iedereen die deze versnelling niet aankan, zal de grote sprong vooruit, naar een ander en hoger bewustzijn, niet halen. Ik kom hier uitgebreid op terug. Het wordt geen zoetsappig new age verhaalje. Het wordt een stevige uiteenzetting, die hier en daar mogelijk bij jou op grote weerstand zal stuiten.

De vooruitgang gaat, zoals gezegd, te langzaam en onze planeet dendert achteruit. Dit komt omdat we per individu, dankzij de wetenschap, vergeleken met vroeger, ontzettend veel meer impact op onze leefomgeving hebben gekregen. Vaak is deze impact destructief. Verkeer, industrie, verstedelijking, moderne landbouw en visserij, oorlog. Op uitgebreide schaal vinden wij hiervan de schade-aanrichtende sporen.

Het zijn de achteloosheid, de vanzelfsprekendheid en de ondankbaarheid waarmee we leven, die ons de das omdoen. Onze intenties zijn niet juist. We zijn geen goede rentmeesters. We koesteren en onderhouden onze omgeving en onze spulletjes onvoldoende en we willen vaak teveel.

Diep vanbinnen voelen we allemaal aan dat dit zo niet langer kan. We weten dat we de middelen en de kennis bezitten om op zo goed als elk terrein van onze samenleving enorme verbeteringen aan te brengen.

Maar we vertikken het. Uit gemakzucht? Onmacht? Hebzucht? Luiheid? Vinden we de oplossingen te duur? Ik denk dat we er gewoon niet om geven. De Amerikanen hebben hier een mooie uitdrukking voor: I simply don't give a shit. Zolang ik maar heb wat ik wil en zolang ik kan doen wat ik wil, is de rest niet belangrijk.

Iedereen doet hier in meerdere of mindere mate aan mee. Als jij niet op

een verspillende manier leeft, dan behandel jij je medemens misschien wel vervelend, of ben je geen echt goede vader of moeder, misschien ben je een onaangename collega, een onbetrouwbare vriend of een roddelende buur. Niemand is perfect. Ik niet en jij niet. Maar dat wil niet zeggen dat we niet ons best hoeven doen om een hoge mate van liefde en verzorging te bereiken. Dit is het enige dat ons kan redden.

Ondanks al ons geld en al onze spullen zijn we niet echt gelukkig. Ja, ik ken de uitslagen van enquêtes waarin staat dat de Nederlanders tot de gelukkigste mensen op aarde behoren. Ik geloof hier niets van. Een bevolking die veel alcohol drinkt, veel rookt, gokt, games speelt, drugs gebruikt, afleiding zoekt bij gewelddadige films en zich tegoed doet aan fastfood en overdadige seks, doet dit om kleine en kortstondige geluksmomentjes te ervaren. Deze geluksmomentjes zijn noodzakelijk, omdat we ons eigenlijk helemaal niet gelukkig voelen. Dit knagende gevoel van onmacht en bezorgdheid houden we liever op afstand. Bovendien klagen we veel, zijn we heel veel ziek en voelen we allerlei psychisch ongemak, veroorzaakt door druk vanuit de omgeving en druk vanuit de overheid. Dit leidt tot burn-outs, faalangst of eenzaamheid. We eten meer dan goed voor ons is en we zijn voortdurend op zoek naar iets nieuws, zoals vakantie, partners, spullen. Hoe gelukkig kun je dan zijn?

Ik denk daarom dat wij helemaal niet gelukkig *zijn*, maar dat we *denken* dat we gelukkig zijn omdat we *de middelen en het geld hebben* om die onrust af te kopen. Als je echt gelukkig bent en een hoge mate van vrede ervaart, dan heb je al deze overdaad niet nodig. Ik stel dat wij in een behoorlijk zieke maatschappij leven. Ik zal je in dit boek ook uitleggen waarom. Ik zal ook uitleggen hoe we dit kunnen veranderen. Je hoeft het er natuurlijk niet mee eens te zijn.

In dit boek spring ik van de hak op de tak en roer onderwerpen aan die ogenschijnlijk niets met elkaar te maken hebben. Ik doe dit omdat ik opschrijf waar ik op een bepaald moment aan denk, zonder een vooropgezet plan over de inhoud of de volgorde. Desondanks wordt het geen chaos, dat belooft ik.

Toen de mensheid begon waren we natuurlijk al meteen op zoek naar antwoorden op vragen als 'waar komt alles vandaan, wie ben ik en wat is de bedoeling van mijn bestaan?' Deze vragen waren, voor de prille mensheid, wellicht nog te hoog gegrepen. De mens begon zich daarom eerst maar eens te concentreren op wat hij zag, hoorde, rook, voelde en proefde. Hij verkende de wereld via zijn zintuigen en hij bedacht allerlei

namen om te duiden wat hij waarnam.

Naast wat de zintuigen aan informatie verschaften, begon de mens zijn connectie met De Schepper – waarvan hij het bestaan vermoedde – gestalte te geven door het creëren van allerlei goden en rituelen. In het begin werd het contact met ‘de andere dimensie’ gelegd door mensen die op de een of andere manier hooggevoelig waren - orakels, priesters of medicijnmannen – die via meditatie, dans of psychedelische substanties in trance raakten en met speciale boodschappen kwamen, of genezingen brachten en zo een belangrijke rol vervulden in hun gemeenschappen.

Later, toen de moderne wetenschap om de hoek kwam kijken en de meetapparatuur steeds beter werd en men dieper en dieper kon inzoomen op de geobserveerde materiële verschijnselen, ging deze overweldigende hoeveelheid informatie over *meetbare* zaken ons denken overheersen. Dit heeft geleid tot het rationele denken dat nu domineert. Al dat andere, zoals gevoelens, dromen, goedheid, bewustzijn en geest werden minder belangrijk, omdat ze moeilijk te meten waren.

De heilige mannen en de medicijnmannen binnen een samenleving kwamen hierdoor steeds meer op een zijspoor te staan. Gelukkig zijn er wel altijd mensen gebleven die zich, door middel van filosofie en spiritualiteit, ondanks het oprukkende kille intellectuele denken, met deze onmeetbare zaken hebben bezig gehouden. Zij konden wel eens onze redding zijn.

Toen de wetenschap het atoom ontdekte, met zijn kern en de eromheen draaiende elektronen, dacht men dat het meeste wel zo’n beetje ontdekt was. De wetenschap klopte zich op de borst en vond dat ze bijna klaar was met haar taak. Niets bleek minder waar. Het zojuist bedachte atoommodel bleek niet te kloppen. Men ontdekte dat een atoom voornamelijk uit lege ruimte bleek te bestaan. Stel dat de atoomkern een voetbal is, dan draaien er op zo’n dertig kilometer afstand enkele knikkers omheen, de elektronen. Hoe kan het dat jij, bij zoveel lege ruimte, niet door de vloer zakt? Niet veel later ontdekte men dat de ‘lege ruimte’ binnen een atoom - en tussen de atomen - helemaal niet leeg bleek te zijn, maar dat een vingerhoedje van ‘deze leegte’ meer energie bevat dan nodig is om alle vaste materie in ons universum te laten ontstaan!

Vervolgens bleek dat de materiedeeltjes waaruit men dacht dat een atoom bestond, helemaal geen materie te zijn, maar energiegolven, die zich hier en daar verdichtten tot pakketjes.

Met andere woorden: Materie, vaste stof, bestaat niet. De moderne wetenschappers denken nu zelfs dat deze energiepakketjes eigenlijk ook niet uit energie bestaan, maar uit golven van ‘iets’ dat het beste met *Informatie* of *Bewustzijn* omschreven zou kunnen worden. Hoe dieper er

gekeken wordt, hoe ongrijpbaarder het allemaal wordt.

Sommige wetenschappers beweren dat de wereld die *achter* onze fysieke waarnemingen schuilgaat, veel meer de Echte Werkelijkheid representeert (fundamenteler is), dan de werkelijkheid zoals wij die dagelijks om ons heen zien.

De Oude Wijzen uit het Oosten wisten dit reeds en noemden onze zichtbare wereld Maya, Illusie. Maar het is wel een heel sterke illusie. Zo sterk, dat we denken dat het allemaal echt is.

Dus, net toen de wetenschap dacht dat ze zo'n beetje alles wel verklaard had, stond ze aan het begin van een grootse ontdekkingsreis. De reis naar de onderdelen waaruit atomen bestaan, de subatomaire onderdeeljes, die zich heel raadselachtig gedroegen. Het is de Kwantumfysica die zich met deze nieuwe richting bezighoudt.

Immanuel Kant (Duits filosoof 1724 – 1804) zei dat we de echte aard van de werkelijkheid niet leren kennen, omdat we alleen op zoek zijn naar de dingen waarover we ons vragen stellen, en dat onze vragen beperkt zijn, omdat onze geest (nog) beperkt is.

Onze geest, in interactie met de wereld om ons heen, zal deze nooit in zijn geheel zien, omdat ons bewustzijn (geest) en onze hersenen alleen in staat zijn om slechts een klein deel van deze werkelijkheid te verwerken. Maar we zijn groeiende en bewuster aan het worden. Uiteindelijk komen we er wel. Hoe groter ons bewustzijn, hoe meer we de werkelijkheid overzien en hoe respectvoller we ermee zullen omgaan.

Om de beperktheid van onze 'mind' – om dit Engelse woord te gebruiken - te illustreren, geef ik het volgende voorbeeld. Onze zintuigen registreren ontzettend veel informatie, zo'n 400 miljard bits per seconde. Dit is veel te veel om te verwerken en dus treden er allerlei filters in werking, zodat we uiteindelijk slechts met zo'n 2000 bits per seconde aan de slag gaan, zo'n 0,0000005%.

Het waarnemen van de wereld om ons heen gebeurt zo'n 40 keer per seconde. Onze waarnemingen zijn dus niet eens een vloeiend, continu geheel, maar komen stotterend binnen. Geen wonder dat we een andere werkelijkheid waarnemen dan er in het echt is.

Ons geheugen speelt hierbij een grote rol. Onze hersenen zijn voortdurend bezig om de binnenkomende signalen te vergelijken met eerdere ervaringen. Dit doen we om niet steeds opnieuw te hoeven bedenken wat de binnenkomende informatie betekent. Natuurlijk kunnen we ook iets nieuws opmerken. Dit kan door middel van een beschrijving (ik leg iemand uit hoe een appel smaakt) of via een ervaring (ik geef iemand een appel te eten).

Ook emoties spelen een rol. Elke emotie maakt een specifiek chemisch stofje aan. Zonder deze stofjes zouden we geen emoties kunnen voelen. We staan dus niet alleen in verbinding met de omgeving via onze zintuigen, maar ook via onze emoties, die de chemische duiding van onze waarnemingen doorgeeft aan ons zenuwstelsel.

Dit samenspel van zintuigen, herinneringen en emoties is heel individueel, waardoor elk individu op zijn eigen specifieke manier de wereld ervaart. Iedereen 'maakt' dus als het ware de wereld om zich heen. Wanneer je tien mensen vraagt om naar een bepaalde situatie te kijken en deze na te vertellen, dan krijg je tien verschillende verhalen. Die ene werkelijkheid – wat zich echt afspeelde – wordt op tien verschillende manieren geregistreerd en beleefd. Je zou ook kunnen zeggen dat ieder van deze tien individuen zijn eigen werkelijkheid heeft geschapen.

De wetenschap heeft nog iets gek gevonden. Iets wat ons hele denken over wie wij zijn zal veranderen. Het blijkt dat op het moment dat we iets waarnemen, wij het waargenomene *beïnvloeden*. Het is zelfs onmogelijk een experiment te observeren, zonder dat de observator het experiment beïnvloedt. Dit geldt niet alleen voor wetenschappelijke experimenten, maar voor alle gebeurtenissen om ons heen. Wij denken, abusievelijk, dat we met ons waarnemen passief en neutraal in de wereld staan. Niets blijkt minder waar. Wij zijn voortdurend aan het scheppen, zelfs wanneer we 'slechts' observeren. Sommige wetenschappers vragen zich zelfs af of er überhaupt wel een wereld bestaat als deze niet wordt geobserveerd. Wetenschapper Fred Alan Wolf zegt: als er geen luisterend oor is in het bos, dan is er geen geluid. Hij zegt *niet* dat er dan niemand is die dat geluid hoort, maar dat er dan helemaal geen geluid is.

Heel langzaam begint het besef door te dringen dat als we de dingen op een dieper niveau willen begrijpen, wij wel degelijk zaken als bewustzijn en geest moeten meenemen in ons onderzoek, ondanks het feit dat ze (nog) niet echt te meten zijn. We zijn er dus nog lang niet. Onze zoektocht naar *wie we zijn* en *waar alles om ons heen vandaan komt* is eigenlijk nog maar net begonnen. (voorgaande paragrafen zijn gedestilleerd uit *What the Bleep do we Know?*)

De manier waarop Charles Darwin over *The Origin of Species* (Het Ontstaan van de Soorten) nadacht kan overboord. Zijn baanbrekende werk uit 1859 blijft natuurlijk een belangrijke mijlpaal in ons denken, maar de wetenschap is inmiddels een stuk verder en er gaan nu duidelijke stemmen op die zeggen dat de Darwinistische manier van kijken naar evolutie niet langer verdedigbaar is. Darwin kan natuurlijk niets verweten worden, want hij wist niets af van DNA, niets van de mo-